

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania A. S.A. w Z.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
z udziałem zainteresowanych: A.Ś., T.S., T.S.1, M.J., S.W., M.B., A.Z.
o ubezpieczenia społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13
listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 1680 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 grudnia 2017 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację A. S.A. (wnioskodawca) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z 7 marca 2017 r., VII U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. (organ rentowy) z 20 listopada 2013 r., w których organ rentowy stwierdził, że A.Ś., T.S., T.S.1, M.J., S.W., M.B. i A.Z. podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u wnioskodawcy na podstawie umowy o pracę.

Powyższy wyrok został przez wnioskodawcę zaskarżony skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Zagadnienie to wnioskodawca ujął w następujące pytania: czy zasada ekonomii procesowej ma pierwszeństwo przed zasadą prawdy materialnej?, czy Sąd drugiej instancji obowiązany jest rozważyć i omówić w uzasadnieniu swojego wyroku wszystkie zarzuty apelacji odnoszące się do ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji - w związku z tym - czy wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji, nie pociąga za sobą obowiązku przeprowadzenia przez Sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, której podstawy powinny zostać ujawnione w uzasadnieniu wyroku?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że istotne zagadnienie prawne występuje wtedy, gdy wskazywana kwestia prawna ma szczególne znaczenie dla systemu i rozwoju prawa. Chodzi więc nie tylko o określoną staranność i wysiłek w jego zredagowaniu, ale przede wszystkim o jurydyczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z niego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976). W związku z tym przy formułowaniu istotnego zagadnienia prawnego nie może poprzestawać na przedstawieniu jedynie pytania, co ma miejsce w niniejszej sprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494).

Odnosząc się do przedstawionych przez wnioskodawcę pytań, należy podnieść, że wskazane podstawy procesowe nie są usprawiedliwione, bowiem zaskarżony wyrok poddaje się kontroli kasacyjnej. Sąd drugiej instancji, akceptując werdykt Sądu Okręgowego, podał i wyjaśnił motywy, dla których nie znalazł podstaw do aprobaty stanowiska strony odwołującej. Rozpoznanie sprawy

w granicach apelacji nie oznacza obowiązku osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu zawartego w środku odwoławczym. Za wystraszające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez Sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2018 r., III UK 119/17, LEX nr 2542602). Postępowanie apelacyjne ma, z jednej strony, charakter merytoryczny, zaś z drugiej kontrolny (wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2006 r., I PK 210/05, LEX nr 197171). Obie cechy nie konkurują ze sobą, a zachodząca między nimi relacja posiada wspólny mianownik. Jest nim ocena legalności rozstrzygnięcia. Charakter merytoryczny postępowania apelacyjnego oznacza, że sąd drugiej instancji nie może ograniczać się do oceny zarzutów apelacyjnych, lecz musi - niezależnie od ich treści - dokonać ponownych własnych ustaleń, a następnie poddać je ocenie pod kątem prawa materialnego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, LEX nr 341125). Zasadne wniesienie apelacji powinno zatem prowadzić przede wszystkim do wydania orzeczenia reformatoryjnego, a wyjątkowo tylko orzeczenia kasatoryjnego (art. 386 k.p.c.). Środek zaskarżenia ma być tak sformułowany, aby nie budził wątpliwości co do jego istotnych elementów, mających wpływ na orzeczenie sądu drugiej instancji. Temu właśnie służą wymagania apelacji objęte art. 368 § 1 pkt 1 i 5 k.p.c., które odnieść należy do art. 378 k.p.c., zgodnie z którym Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia. Należy mieć na uwadze, że art. 368 § 1 pkt 5 powołanego artykułu pozostaje w ścisłym związku z jego punktem pierwszym. Jeśli strona skarży wyrok w całości i domaga się jego zmiany lub uchylenia, to znany jest zarówno zakres jego zaskarżenia, jak i zakres żądanej zmiany lub uchylenia. Natomiast zaskarżenie wyroku w części powoduje konieczność wyjaśnienia zakresu zaskarżenia we wniosku apelacyjnym (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 marca 2018 r., II PZ 2/18, LEX nr 2455720).

W art. 378 § 1 k.p.c. wskazano, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Przepis jednocześnie zastrzega, że w granicach zaskarżenia sąd bierze pod uwagę nieważność postępowania. Analiza semantyczna przywołanego przepisu prowadzi do wniosku, że ustawodawca rozróżnia granice

apelacji i granice zaskarżenia. Granice apelacji odnosić się będą do wniosków i zarzutów apelacji. Natomiast termin „granice zaskarżenia” obejmuje relację zachodzącą między przedmiotem sporu a zakresem, w jakim strona skarży orzeczenie. Sąd drugiej instancji jest, zgodnie z art. 378 k.p.c., sądem merytorycznym i w sposób w zasadzie nieograniczony ponownie bada sprawę rozstrzygniętą przez Sąd pierwszej instancji oraz w pełnym zakresie ocenia prawidłowość zastosowania w sprawie prawa materialnego. Natomiast nie jest bezwzględnym warunkiem prawidłowego rozpoznania sprawy przez Sąd drugiej instancji odniesienie się oddzielnie do każdego z zarzutów podniesionych w apelacji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, nie znajdując podstaw dla poddania sformułowanego przez wnioskodawcę problemu pod merytoryczny osąd.

as